

кува? Ту падају разне претпоставке. Један тврди да цесарица зацело има код куће оно што ће кувати и не иде другима с корпом у руци да купује. Други мисли да цесарица не кува сама: зар ће цесар допустити да му се жена мучи?

Јурчић има још романа: „Цвет и плод“ („Цвет ин сад“), „Доктор Зобер“, „Лепа Вида“ по народној песми, али из виших кругова, — и доста приповедака.

Написао је и трагедије „Тугомер“ и „Вероника Десенишка“ коју је довршио пред смрт. После његове смрти скупљени су и издати његови списи у једанаест свезака.

Јурчић је продужио рад Левстиков у томе што је описивао сељака и народни живот. Његов епски начин причања, објективност и хумор учинили су га веома популарним писцем. Јурчић је не само први словеначки романсиер, него је и најбољи словеначки приповедач села и сликар типичних сеоских фигура.

Симон Јенко.

1835—1869.

Средином деветнаестог века, 1854 и 1855 године љубљанска гимназија даје врло добру генерацију матураната. Они оснивају своју литерарну дружину и издају рукописни часопис „Вежбања“ („Ваје“), по коме су названи Вајевци. Најдаровитији из тога круга био је песник словеначке народне химне — Симон Јенко.

Рођен је у селу Подречу на Соршком Пољу. Још као гимназиста мора сам да се стара о себи: у Новом Месту где је учио гимназију, био је као неки фамулус у манастиру, а од трећег разреда живео је од кондиција. То му ипак није сметало да скоро увек буде први ђак у разреду. Као гимназиста седмог разреда прешао је у Љубљану, где се његов песнички дар који се био јавио у четвртном разреду гимназије, у кругу Вајеваца још више развио.

Кад су се, после матуре, Вајевци разишли на разне стране ради студија, Јенко је морао у целовшку богословију, јер није имао средстава за универзитет. То му се није свидело, и он оде у Беч да студира старе језике. Али ни на томе не остаде, већ